

platy, na ktoré majú zmienení duchovní nárok proti štátu podľa § 2 zák. č. 122/26, sú absorbované všetky odpočívne a zaopatrovacie platy, ktoré boli zmieneným duchovným z prostriedkov štátnych prípadne poskytované podľa právneho stavu platného pred účinnosťou cit. zák.

Svoj svrchu zmienený právny názor nemôže žal. úrad právom dovodzovať ani — ako činí v odvodnom spise — z nadpisu zák. č. 122/26 («zákon o úprave plátov duchovenstva cirkví a náboženských spoločností štátom uznaných prípadne recipovaných»), keďže z obsahu jednotlivých §§ tohoto zák. — ako bolo už svrchu uvedené — je patrné, že zákon rozoznáva medzi jednotlivými druhmi týchto plátov.

Pre svrchu zmienený mylný právny názor žal. úradu, na ktorom jedine je napadnuté rozhodnutie vybudované, bolo napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 7 zák. o ss.

Č. 10.706.

Shromažďovací právo: * Zakáže-li úřad podle § 6 zák. č. 135/1867 ř. z. veřejné shromáždění z důvodu, že jeho konání ohrožuje veřejnou bezpečnost nebo veřejné blaho, nemůže se v zákazu omeziti jen na sdělení tohoto závěru, nýbrž je povinen uvést konkrétní skutečnosti, na jichž základě k tomuto závěru dospěl.

(Nález ze dne 13. září 1933 č. 14.670.)

V ě c: Spolek »Bundesgruppe des Deutschen Böhmerwaldbundes« v Č. proti zemskému úřadu v Praze o zákaz přednášky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Č. výměrem z 2. června 1931 nevzal na vědomí oznámení stěžujícího si spolku o tom, že uspořádá dne 9. června 1931 ve velkém sále »Německého domu« v Č. veřejnou přednášku, při níž promluví kapitán Heřman K. z Berlína na tema »Unser Flug nach Amerika« a jež bude doprovázena světelnými obrazy, a uspořádání přednášky ve smyslu § 6 shromážd. zák. z 15. listopadu 1867 č. 135 ř. z. s ohledem na veřejné blaho zakázal.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad na základě § 6 cit. zák. o právu shromažďovacím odvolání podanému proti uvedenému výměru okr. úřadu, a to z jeho důvodů. K odůvodnění svého výměru a k námitkám podaného odvolání uvedl žal. úřad toto: Poměry a skutečnosti, k nimž v konkrétních případech nutno přihlížeti s hlediska veřejného blaha, jsou okolnosti různé a měnlivé, závislé na poměrech místních a časových v době proponovaného podniku, jakož i na ostatních okolnostech, obrážejících se v současné situaci, již správní úřad bezpečnostní může vzhledem k důvodům § 6 cit. zák. o právu shromažďovacím v každém jednotlivém případě oznámeného podniku zcela samostatně posuzovati. Posouditi, zda celková současná situace a dané poměry místní v době oznámeného podniku (veřejné přednášky) byly takového rázu, že uspořádání dotyčného podniku vzbuzovalo důvodnou obavu, že by veřejné blaho mohlo býti ohroženo, příslušelo jakožto hodnocení celkového skutkového stavu výhradně bezpečnostnímu úřadu správnímu, jehož povinností jest v prvé řadě dbáti, aby veřejné blaho nebylo ohrožováno,

a v tomto směru odvracetí jakoukoli možnost poruchy. Z těchto důvodů nelze připustiti ani námitku odvolání, že veřejné blaho města Č. nemohlo býti ohroženo přednáškou o tématu úplně věcném a nezávadném muže, který si získal všeobecných zásluh, naopak, že se tím jen mohlo přispěti k rozšíření vědy a k výchově mladé generace. Nepřípustnou jest proto také s ohledem na svrchu uvedené důvody námitka, že přednáškou nemohlo býti ohroženo ani blaho Čsl. republiky zejména vzhledem k tomu, že zmíněná přednáška byla již uspořádána v jiných čsl. městech, jmenovitě v městech jihočeských, a to i za souhlasu příslušných politických úřadů, aniž tím veřejné blaho bylo ohroženo. — Námitku pak, že ačkoliv spolek uspořádání přednášky na den 9. června 1931 oznámil okr. úřadu již dne 12. května t. r., dostalo se mu vyřízení teprve dne 5. června t. r., tedy těsně před datem zamýšlené přednášky, čímž mu způsobena byla vzhledem k vykonaným již přípravám značná škoda materiální, nemohl žal. úřad uznati, neboť, jak už svrchu řečeno, okr. úřad, jemuž příslušelo posouditi přípustnost proponované přednášky s ohledem na veřejné blaho, mohl tak učiniti teprve bezprostředně před jejím uspořádáním, ježto v době, kdy přednáška byla oznámena, nemohlo mu býti ještě známo, jaké budou poměry a skutečnosti, k nimž jest mu vzhledem k § 6 cit. již zák. o právu shromažďovacím přihlížeti, v době oznámeného podniku (přednášky).

Stížnost podaná na toto rozhodnutí uznávajíc, že jest věcí zodpovědného úřadu posouditi, zda situace a místní poměry v době zamýšlené přednášky byly způsobilé vzbuditi důvodnou obavu, že by veřejné blaho mohlo býti ohroženo, stojí na stanovisku, že úřad nemůže zákaz přednášky odůvodniti pouhým poukazem na veřejné blaho, nýbrž je jeho zákonnou povinností, aby v zákazu uvedl okolnosti, které jeho obavy o porušení veřejného blaha opodstatňují.

Žal. úřad hájí naproti tomu v odvodním spise názor, že správní úřad uvažuje volně o přípustnosti shromáždění s hlediska § 6 shromáždř. zák., a pokládá důvod zákazu, spočívající v ohrožení veřejného blaha, za úplně postačující a plně odpovídající § 6 shromáždř. zák.

Nss uznal za správné stanovisko stížnosti.

Podle § 1 zák. z 15. listopadu 1867 č. 135 ř. z. jsou shromáždění podle předpisů tohoto zák. dovolena. V § 2 se pak ustanovuje, že kdo chce uspořádati shromáždění lidu, anebo vůbec shromáždění všeobecně přístupné bez omezení na zvané hosty, musí to oznámiti písemně politickému úřadu I. stolice, a tam, kde je státní úřad policejní, tomuto úřadu nejméně 3 dny předem, udáváje účel, místo a čas, shromáždění. Úřad má podle § 6 zakázati shromáždění, jejichž účel se přiči zákonům trestním anebo jejichž konání by ohrožovalo veřejnou bezpečnost nebo veřejné blaho.

Ze znění a vzájemné spojitosti těchto ustanovení shromáždř. zák. plyne, že úřad smí zakázati shromáždění jen tehdy, když jeho účel se přiči zákonům trestním, anebo jeho konání by ohrožovalo veřejnou bezpečnost nebo veřejné blaho, a že tedy — nejsou-li tyto podmínky splněny — zákaz vydati nesmí. Mýlí se proto žal. úřad, soudí-li, že rozhodnutí o přípustnosti shromáždění s hlediska § 6 shromáždř. zák. jest dáno do volné, správním předpisem neomezené úvahy. Zákon ovšem ponechává úřadu, aby uvažuje podle své povinnosti, čeho péče o veřejnou

bezpečnost a veřejné blaho vyžaduje, posoudil sám, může-li shromáždění ohlášené podle § 2 shromažď. zák. ohrozit tyto statky právní. Tato diskrecionální moc úřadu není však pouhou libovůlí, neboť — jak jest ze znění cit. § 6 shromažď. zák. zřejmo — úřady smějí ji použít jen tehdy, mají-li v konkrétních skutečnostech dostatečný důvod a oporu pro úsudek, že zamýšlené shromáždění ohrožuje veřejnou bezpečnost nebo veřejné blaho. Poněvadž pak shromáždění, jež byla podle § 2 shromažď. zák. ohlášena a předpisu § 6 tohoto zák. neodporují, jsou podle § 1 téhož zák. dovolena, plyne z toho závěr, že — dospěje-li úřad k úsudku, že zamýšlené shromáždění ohrožuje veřejnou bezpečnost a veřejné blaho, — nemůže se v zákaze omezit jen na sdělení tohoto závěru, nýbrž je povinen uvést konkrétní skutečnosti, na základě nichž k tomuto závěru dospěl.

V konkrétním případě úřad tohoto postupu nezachoval, jsa — jak uvádí v odvodním spise — názoru, že rozhoduje o přípustnosti shromáždění s hlediska § 6 shromažď. zák. podle volné úvahy a že proto konkrétní skutečnosti straně sdělovati nemusí. Ježto názor ten — jak bylo vyloženo — jest v rozporu se zákonem, slušelo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.707.

Cestovní pasy: Strana má právní nárok, aby úřad — za splnění zákonných podmínek — jí vydal cestovní pas na dobu stranou žádanou, pokud doba ta nepřesahuje nejvyšší výměru stanovenou v § 3 odst. 3 zák. č. 55/28 Sb.

(Nález ze dne 13. září 1933 č. 14.671.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9397/31.

Věc: Josefina H. v P. (adv. Dr. Václ. Hrbek z Pardubic) proti zemskému úřadu v Praze o cestovní pas.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem policejního ředitelství v Praze z 27. července 1931 byl st-lce na její žádost o vydání cestovního pasu na dobu 2 let vydán cestovní pas pouze na dobu jednoho roku, žádosti za vydání cestovního pasu na dobu 2 let nebylo vyhověno z důvodů ohrožení důležitých zájmů státní bezpečnosti podle § 7 odst. 1 lit. d) zák. z 29. března 1928 č. 55 Sb. Nař. rozhodnutím byl tento výměr potvrzen z důvodů v něm uvedených.

O stížností podané na toto rozhodnutí uvážíi nss toto:

Úřad I. stolice vydal st-lce cestovní pas k cestě do ciziny na dobu jednoho roku, odepřel jí však cestovní pas na dobu 2 let se zřetelem na důležité zájmy státní bezpečnosti podle ustanovení § 7 odst. 1 lit. d) zák. č. 55/28. V odvolání podaném proti výměru I. stolice st-lka namítala, že jí nejsou známy, pokud jde o její osobu, nějaké okolnosti, ohrožující zájmy státní bezpečnosti, jež by odůvodňovaly vydání cestovního pasu jen na dobu jednoho roku. Žal. úřad potvrdil výměr I. stolice, odkázav na jeho odůvodnění; přijal tedy toto odůvodnění za své. Tento